Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 19. decembra 2012 *

„Nariadenie (ES) č. 1393/2007 — Doručovanie písomností — Strana s bydliskom na území iného členského štátu — Zástupca s bydliskom na vnútroštátnom území — Absencia — Procesné písomnosti založené do spisu — Domnienka, že adresát o tom vedel“

Vo veci C-325/11,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Sąd Rejonowy w Koszalinie (Poľsko) z 15. júna 2011 a doručený Súdnemu dvoru 28. júna 2011, ktorý súvisí s konaním:

Krystyna Alder,

Ewald Alder

proti

Sabine Orłowskej,

Czesławovi Orłowskému,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory A. Tizzano (spravodajca), sudcovia A. Borg Barthet, E. Levits, J.-J. Kasel a M. Berger,

generálny advokát: Y. Bot,

tajomník: K. Malaček, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 6. septembra 2012,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— K. Alder a E. Alder, v zastúpení: K. Góralska, adwokat,

— S. Orłowska a C. Orłowski, v zastúpení: F. Pniewska, právna poradkyňa,

— poľská vláda, v zastúpení: B. Czech, M. Arciszewski a M. Szpunar, splnomocnení zástupcovia,

— talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci S. Varone, avvocato dello Stato,

* Jazyk konania: poľština.

— portugalská vláda, v zastúpení: R. Chambel Margarido a L. Inez Fernandes, splnomocnení zástupcovia,

— Európska komisia, v zastúpení: A.-M. Rouchaud-Joët a A. Stobiecka-Kuik, splnomocnené zástupkyne,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 20. septembra 2012,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 1 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 z 13. novembra 2007 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych a obchodných veciach v členských štátoch („doručovanie písomností“) a o zrušení nariadenia Rady (ES) č. 1348/2000 (Ú. v. EÚ L 324, s. 79), ako aj článku 18 ZFEÚ.

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi K. Alderovou a E. Alderom (ďalej len „manželia Alderovci“) na jednej strane a S. Orłowskou a C. Orłowským (ďalej len „manželia Orłowski“) na druhej strane vo veci návrhu podaného manželmi Alderovcami na obnovu konania o zaplatení pohľadávky, ktoré začali proti manželom Orłowským.

Právny rámec

Právo Únie

3 V súlade s odôvodneniami 6 až 8 a 12 nariadenia č. 1393/2007:

„(6) Efektívnosť a rýchlosť súdneho konania v občianskych veciach si vyžaduje odosielanie súdnych a mimosúdnych písomností medzi miestnymi orgánmi, ktoré sú určené členskými štátmi, priamo a rýchlymi prostriedkami. Členské štáty však môžu vyjadriť svoj zámer určiť iba jeden odosielajúci alebo prijímajúci orgán alebo jeden orgán, ktorý bude plniť obidve tieto funkcie, a to na obdobie piatich rokov. Toto určenie však možno každých päť rokov obnoviť.

(7) Rýchlosť pri odoslaní odôvodňuje použitie všetkých vhodných prostriedkov za predpokladu, že sa dodržia určité podmienky týkajúce sa čitateľnosti a spoľahlivosti doručených písomností. Bezpečnosť odosielania vyžaduje, aby sa k odosielanej písomnosti pripojilo vzorové tlačivo, ktoré sa vyplní v úradnom jazyku miesta alebo v jednom z úradných jazykov miesta, kde sa má doručenie vykonať, alebo v inom jazyku, ktorý predmetný členský štát prijíma.

(8) Toto nariadenie by sa nemalo vzťahovať na doručovanie písomností splnomocnenému zástupcovi strany v tom členskom štáte, v ktorom sa uskutočňuje konanie, a to bez ohľadu na miesto pobytu tejto strany.

…

(12) Prijímajúci orgán by mal adresáta písomne na vzorovom tlačive informovať, že môže písomnosť, ktorá má byť doručená, odmietnuť prevziať v čase jej doručenia alebo ju môže do jedného týždňa vrátiť prijímajúcemu orgánu, ak nie je v jazyku, ktorému rozumie, ani v úradnom jazyku miesta doručenia alebo v jednom z úradných jazykov miesta doručenia. Toto pravidlo by malo platiť aj pre ďalšie doručenie, ak si už adresát uplatnil svoje právo na odmietnutie. Tieto pravidlá týkajúce sa odmietnutia by sa taktiež mali vzťahovať na doručenie prostredníctvom

diplomatických zástupcov alebo konzulárnych úradníkov, doručenie poštou a priame doručenie. Malo by sa stanoviť, že doručenie odmietnutej písomnosti je možné nahradiť doručením prekladu písomnosti adresátovi.“

4 Článok 1 tohto nariadenia stanovuje:

„1. Toto nariadenie sa uplatní v občianskych a obchodných veciach, keď sa má odoslať súdna alebo mimosúdna písomnosť z jedného členského štátu do iného, aby sa tam doručila. Neuplatňuje sa najmä na daňové, colné a správne veci alebo na zodpovednosť štátu za konanie alebo nečinnosť pri výkone jeho verejnej moci (*acta jure imperii*).

2. Toto nariadenie sa neuplatní, ak nie je známa adresa osoby, ktorej sa má písomnosť doručiť.

…“

5 Článok 4 ods. 3 uvedeného nariadenia znie:

„K odosielanej písomnosti sa pripojí žiadosť vypracovaná na vzorovom tlačive uvedenom v prílohe I. Tlačivo sa vyplní v úradnom jazyku prijímajúceho členského štátu alebo, ak je v danom členskom štáte viac úradných jazykov, v úradnom jazyku alebo v jednom z úradných jazykov miesta, kde sa má doručiť, alebo v inom jazyku, ktorý tento členský štát označil za prijateľný. Každý členský štát určí úradný jazyk alebo úradné jazyky inštitúcií Európskej únie okrem svojho vlastného, ktorý je alebo ktoré sú preň prijateľné na účely vyplnenia tlačiva.“

6 Podľa článku 5 ods. 1 nariadenia č. 1393/2007:

„Odosielajúci orgán, ktorému žiadateľ predloží písomnosť na odoslanie, žiadateľa poučí, že adresát môže odmietnuť písomnosť prijať, ak nie je vyhotovená v jednom z jazykov podľa článku 8.“

7 Článok 14 tohto nariadenia stanovuje:

„Každý členský štát môže doručovať súdne písomnosti osobám bývajúcim v inom členskom štáte priamo použitím poštových služieb doporučeným listom s potvrdením o doručení alebo iným rovnocenným dokladom.“

8 Článok 19 ods. 1 uvedeného nariadenia stanovuje:

„Ak sa do iného členského štátu malo odoslať predvolanie alebo iná rovnocenná písomnosť podľa ustanovení tohto nariadenia a odporca sa nedostavil, nemožno vydať rozsudok [súd preruší konanie – *neoficiálny preklad*], pokiaľ sa nezistí, že:

a) písomnosť sa doručila spôsobom predpísaným vnútroštátnym právnym poriadkom prijímajúceho členského štátu pre doručovanie písomností vo vnútroštátnych konaniach osobám na jeho území alebo

b) písomnosť sa skutočne odovzdala odporcovi alebo doručila do jeho bydliska iným spôsobom ustanoveným týmto nariadením

a že v každom z týchto prípadov sa doručenie alebo odovzdanie uskutočnilo v dostatočnom časovom predstihu, aby sa odporca mohol hájiť.“

Poľské právo

9 Článok 1135[5] Občianskeho súdneho poriadku stanovuje:

„1. Strana, ktorá má bydlisko, obvyklý pobyt alebo sídlo v cudzine, je v prípade, ak si neurčila procesného zástupcu s bydliskom v Poľsku, povinná určiť si zástupcu na doručovanie písomností v Poľsku.

2. Ak nie je určený zástupca na doručovanie písomností, ponechajú sa súdne písomnosti adresované tejto strane v súdnom spise a považujú sa za doručené. Strana o tom musí byť poučená pri prvom doručení. Okrem toho musí byť strana poučená o tom, že má právo vyjadriť sa k návrhu na začatie konania a predložiť písomné vyjadrenia, ako aj o tom, komu môže udeliť plnomocenstvo.“

10 Podľa článku 401 Občianskeho súdneho poriadku:

„Obnovu konania možno navrhnúť z dôvodu neplatnosti:

1. ak bola členom súdu neoprávnená osoba alebo ak bola voči sudcovi, ktorý rozhodnutie prijal, podaná námietka v súlade so zákonom a strana nemala možnosť podať námietku predtým, ako rozsudok nadobudol právoplatnosť;

2. ak strana nemohla byť účastníkom konania alebo nebola riadne zastúpená, alebo jej bola v dôsledku porušenia práva odňatá možnosť konať pred súdom; obnovu konania však nemožno vykonať, pokiaľ bolo možné konať pred súdom predtým, ako rozsudok nadobudol právoplatnosť, alebo bola neexistencia zastúpenia uvedená v žalobe, alebo strana potvrdila, že boli vykonané jednotlivé fázy konania.“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

11 Dňa 20. novembra 2008 podali manželia Alderovci s bydliskom v Nemecku žalobu na zaplatenie pohľadávky na Sąd Rejonowy w Koszalinie proti manželom Orłowským s bydliskom v Poľsku.

12 Sąd Rejonowy w Koszalinie informoval žalobcov o ich povinnosti oznámiť meno zástupcu na doručovanie súdnych písomností v Poľsku v lehote jedného mesiaca a upozornil ich, že pokiaľ ku dňu uplynutia lehoty zástupca nebude určený, písomnosti, ktoré im boli adresované, sa založia do spisu a budú sa považovať za doručené.

13 Keďže manželia Alderovci si neurčili zástupcu na doručovanie písomnosti v Poľsku, ich predvolanie na pojednávanie, ktoré bolo stanovené na 5. júna 2009, bolo spolu so žalobnou odpoveďou manželov Orłowských založené do spisu na základe pravidla, podľa ktorého sa tieto písomnosti považujú za doručené žalobcom v zmysle článku 1135[5] Občianskeho súdneho poriadku. Žalobcovia neprišli na uvedené pojednávanie, na ktorom Sąd Rejonowy w Koszalinie preskúmal navrhované dôkazy a uzavrel ústne pojednávanie. V ten istý deň bol vydaný rozsudok zamietajúci žalobu, ktorý nebol napadnutý, a teda nadobudol právoplatnosť.

14 Dňa 29. októbra 2009 podali žalobcovia na Sąd Rejonowy w Koszalinie návrh na obnovu konania o zaplatení a navrhli, aby bol uvedený rozsudok zrušený a vec opätovne preskúmaná. V tejto súvislosti predovšetkým tvrdili, že im bola odňatá možnosť konať pred súdom, keďže neboli riadne predvolaní na pojednávanie. Vnútroštátny súd preto tým, že nedoručil súdne písomnosti na ich adresu v Nemecku, porušil zásadu zákazu diskriminácie na základe štátnej príslušnosti a ustanovenia nariadenia č. 1393/2007.

15 Sąd Rejonowy w Koszalinie rozsudkom z 23. júna 2010 zamietol návrh na obnovu konania, pričom uviedol, že poľský Občiansky súdny poriadok je v súlade s právom Únie. Na základe odvolania podaného žalobcami Sąd Okręgowy w Koszalinie zrušil uvedený rozsudok, pričom zastával názor, že fikcia, podľa ktorej sa doručenie považovalo za vykonané, je v rozpore s nariadením č. 1393/2007, a vrátil vec na Sąd Rejonowy w Koszalinie, aby vo veci opätovne rozhodol.

16 Sąd Rejonowy w Koszalinie však uviedol, že s touto analýzou nesúhlasí. Zastával totiž názor, že nariadenie č. 1393/2007 sa nemôže uplatniť v konaní vo veci samej, keďže upravuje len prípady, keď sa súdna písomnosť musí doručiť do iného členského štátu na základe vnútroštátnych procesných pravidiel. Ďalej s prihliadnutím na článok 18 ZFEÚ konštatoval, že pravidlo, podľa ktorého sa písomnosti považujú za doručené, nemôže vytvárať priamu diskrimináciu, a že aj keby nepriamu diskrimináciu malo predstavovať, je v každom prípade odôvodnené svojím cieľom zabezpečiť riadny priebeh konania vzhľadom na ťažkosti a náklady spojené s doručovaním písomností do zahraničia či dokonca na nemožnosť uskutočniť takéto doručenie.

17 Za týchto podmienok Sąd Rejonowy w Koszalinie rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Majú sa článok 1 ods. 1 nariadenia… č. 1393/2007… a článok 18 ZFEÚ vykladať v tom zmysle, že je prípustné založiť do súdneho spisu súdne písomnosti určené strane, ktorá má bydlisko alebo obvyklý pobyt v inom členskom štáte, v dôsledku čoho sa tieto písomnosti budú považovať za doručené, ak si uvedená strana neurčila zástupcu na doručovanie písomností, ktorý má bydlisko v členskom štáte, v ktorom prebieha súdne konanie?“

O prejudiciálnej otázke

18 Svojou otázkou sa Sąd Rejonowy w Koszalinie v podstate pýta, či sa majú článok 1 ods. 1 nariadenia č. 1393/2007 a prípadne článok 18 ZFEÚ vykladať v tom zmysle, že bránia právnej úprave členského štátu, akou je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá stanovuje, že súdne písomnosti určené strane, ktorá má bydlisko alebo obvyklý pobyt v inom členskom štáte, sú založené do spisu a budú sa považovať za doručené, ak si uvedená strana neurčila zástupcu na doručovanie písomností, ktorý má bydlisko v prvom členskom štáte, v ktorom prebieha súdne konanie.

19 Na zodpovedanie tejto otázky treba najskôr spresniť rozsah pôsobnosti nariadenia č. 1393/2007, aby sa overilo, či sa vzťahuje na doručovanie súdnych písomností v prípadoch stanovených v tomto nariadení, najmä tých, na ktoré sa vzťahuje vnútroštátna právna úprava dotknutá v konaní vo veci samej, alebo či sa uvedené nariadenie, ako tvrdí poľská vláda, uplatní len vtedy, ak sa takéto písomnosti musia doručiť do iného členského štátu podľa procesných pravidiel platných v štáte, v ktorom prebieha konanie.

20 V tejto súvislosti treba uviesť, že znenie článku 1 ods. 1 toho istého nariadenia spresňuje, že toto nariadenie sa uplatní v občianskych a obchodných veciach, „keď sa má odoslať súdna… písomnosť z jedného členského štátu do iného, aby sa tam doručila“.

21 Hoci je pravda, ako tvrdí poľská vláda, že samotné znenie tohto ustanovenia neobsahuje nijaké výslovné určenie okolností, za ktorých sa takáto písomnosť „musí“ doručiť z jedného členského štátu do iného, nič to nemení na tom, že spoločný výklad ostatných ustanovení nariadenia č. 1393/2007 poskytuje v tejto súvislosti užitočné spresnenia.

22 Konkrétne článok 1 ods. 2 nariadenia č. 1393/2007 výslovne stanovuje, že toto nariadenie sa neuplatní, ak nie je známa adresa osoby, ktorej sa má písomnosť doručiť.

23 Ďalej v odôvodnení 8 uvedeného nariadenia sa uvádza, že toto nariadenie by sa nemalo vzťahovať na doručovanie písomností splnomocnenému zástupcovi strany v členskom štáte, v ktorom sa uskutočňuje konanie, a to bez ohľadu na miesto pobytu tejto strany.

24 Zo systematického výkladu predmetného nariadenia tak vyplýva, že toto nariadenie stanovuje len dve okolnosti, v prípade ktorých je doručenie súdnej písomnosti medzi členskými štátmi vyňaté z jeho pôsobnosti, a to po prvé, ak je bydlisko alebo obvyklý pobyt osoby, ktorej je písomnosť určená, neznáme, a po druhé, ak táto osoba určila splnomocneného zástupcu v štáte, v ktorom prebieha súdne konanie.

25 V ostatných prípadoch, ako zdôraznil generálny advokát v bode 49 návrhov, pokiaľ má osoba, ktorej je písomnosť určená, bydlisko v zahraničí, doručovanie tento písomnosti nevyhnutne patrí do pôsobnosti nariadenia č. 1393/2007, a teda sa musí, ako stanovuje článok 1 ods. 1 tohto nariadenia, uskutočniť prostriedkami, ktoré na tento účel stanovuje samotné nariadenie.

26 Takéto riešenie, keďže priamo vyplýva z kontextu uvedeného nariadenia, okrem toho zbavuje opodstatnenosti tvrdenie poľskej vlády, podľa ktorého sa okolnosti, za ktorých sa súdna písomnosť „musí“ doručiť do iného členského štátu v súlade s tým istým nariadením, musia určiť s prihliadnutím na vnútroštátne právo členského štátu, na ktorého území prebieha konanie.

27 Ak by sa totiž vnútroštátnemu zákonodarcovi ponechala úloha určiť, v akých prípadoch sa prejavuje takáto nevyhnutnosť, zabránilo by to akémukoľvek jednotnému uplatneniu nariadenia č. 1393/2007, keďže nie je vylúčené, že členské štáty by v tomto smere stanovili rozličné riešenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. novembra 2005, Leffler, C-443/03, Zb. s. I-9611, bod 44).

28 Po tomto spresnení treba konštatovať, že pokiaľ doručenie súdnych písomností za takých okolností, akými sú tie, ktorých sa týka vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej, patrí do pôsobnosti nariadenia č. 1393/2007, zlučiteľnosť takejto právnej úpravy s právom Únie treba overiť s prihliadnutím na systém a ciele tohto nariadenia, pretože táto právna úprava zavádza pravidlo, podľa ktorého sa doručenie považuje za uskutočnené založením súdnych písomností do spisu, pokiaľ si strana s bydliskom v zahraničí neurčila v Poľsku zástupcu na doručovanie.

29 Pokiaľ ide v prvom rade o systém nariadenia č. 1393/2007, treba v tejto súvislosti pripomenúť, že toto nariadenie, ktoré bolo prijaté na základe článku 61 písm. c) ES, má za cieľ, ako sa uvádza v jeho odôvodnení 2, zaviesť režim doručovania v rámci Spoločenstva, ktorého účelom je riadne fungovanie vnútorného trhu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. júna 2009, Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, Zb. s. I-5439, body 53 až 55).

30 V tomto kontexte na zabezpečenie účinnosti a rýchlosti súdnych konaní v občianskych veciach článok 2 uvedeného nariadenia v spojení s odôvodnením 6 tohto nariadenia stanovuje, že odosielanie súdnych písomností sa v zásade uskutočňuje medzi „odosielajúcimi orgánmi“ a „prijímajúcimi orgánmi“, ktoré určili členské štáty.

31 Samotné nariadenie č. 1393/2007 v oddiele 2 okrem toho stanovuje iné možné spôsoby odosielania bez toho, aby medzi nimi zavádzalo hierarchiu (rozsudok z 9. februára 2006, Plumex, C-473/04, Zb. s. I-1417, body 19 až 22), ako je odosielanie konzulárnou alebo diplomatickou cestou, doručovanie diplomatickými zástupcami alebo konzulárnymi úradníkmi, doručovanie prostredníctvom poštových služieb alebo priame doručovanie ministerským úradníkom či inými príslušnými osobami prijímajúceho štátu na žiadosť dotknutej osoby.

32 Keďže tieto spôsoby odosielania súdnych písomností sú ako jediné taxatívne stanovené v systéme upravenom uvedeným nariadením, treba konštatovať, že toto nariadenie neponecháva priestor, a teda bráni takému fiktívnemu doručovaniu, ktoré platí v Poľsku na základe článku 1135^{5} Občianskeho súdneho poriadku.

33 Toto konštatovanie je okrem iného potvrdené cieľmi predmetného nariadenia.

34 V tejto súvislosti totiž treba uviesť, že cieľom tohto nariadenia, ako vyplýva z jeho odôvodnenia 2, je nepochybne zlepšiť a zrýchliť odosielanie súdnych písomností medzi členskými štátmi (pozri v tomto zmysle rozsudky z 8. mája 2008, Weiss und Partner, C-14/07, Zb. s. I-3367, bod 46, ako aj Roda Golf & Beach Resort, už citovaný, bod 54).

35 Ako však už rozhodol Súdny dvor, tieto ciele nemožno dosiahnuť tak, že sa akýmkoľvek spôsobom oslabí právo ich adresátov na obranu, ktoré je odvodené od práva na spravodlivé súdne konanie zakotveného v článku 47 druhom odseku Charty základných práv Európskej únie a v článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného 4. novembra 1950 v Ríme (pozri v tomto zmysle rozsudok Weiss und Partner, už citovaný, bod 47).

36 Z tohto pohľadu, ako uviedol generálny advokát v bodoch 46 a 47 návrhov, viacero ustanovení nariadenia č. 1393/2007 výslovne smeruje k zladeniu účinnosti a rýchlosti odosielania súdnych písomnosti s požiadavkou zabezpečiť primeranú ochranu práva adresátov na obranu, a to najmä prostredníctvom zabezpečenia skutočného a účinného prevzatia týchto súdnych písomnosti.

37 Článok 4 ods. 3 a článok 5 ods. 1 uvedeného nariadenia v spojení s odôvodnením 12 tohto nariadenia osobitne stanovujú, že je nevyhnutné, aby sa doručovanie súdnych písomností uskutočnilo na vzorovom tlačive a aby toto tlačivo bolo preložené do jedného z jazykov, ktorému adresát rozumie, alebo do úradného jazyka prijímajúceho členského štátu, alebo ak v tomto štáte existuje viacero úradných jazykov, prinajmenšom do jedného z úradných jazykov miesta doručenia.

38 Článok 14 nariadenia č. 1393/2007 navyše ukladá každému členskému štátu, ktorý sa rozhodol doručovať súdne písomnosti prostredníctvom poštových služieb, aby ich doručoval doporučeným listom s doručenkou.

39 Z toho istého hľadiska článok 19 ods. 1 tohto nariadenia vyžaduje, aby sudca členského štátu pôvodu prerušil konanie, ak sa odporca nedostaví, pokým sa nezistí, že žaloba bola včas doručená spôsobom, ktorý stanovujú právne predpisy prijímajúceho členského štátu, alebo že sa táto písomnosť skutočne včas odovzdala odporcovi alebo doručila do jeho bydliska iným spôsobom stanoveným týmto nariadením, aby sa uvedený odporca mohol brániť.

40 V tomto kontexte však treba konštatovať, že taký mechanizmus fiktívneho doručovania, ako je stanovený v článku 1135[5] Občianskeho súdneho poriadku, sa javí nezlučiteľný s dosiahnutím cieľov ochrany práva na obranu stanoveným v nariadení č. 1393/2007.

41 Ako teda uvádza generálny advokát v bodoch 52 až 54 návrhov, tento mechanizmus zbavuje právo adresáta súdnej písomnosti, ktorého bydlisko alebo miesto obvyklého pobytu sa nenachádza v členskom štáte, v ktorom prebieha konanie, na skutočné a účinné prevzatie tejto písomnosti akéhokoľvek potrebného účinku, a to najmä z dôvodu skutočnosti, že nie je zabezpečené, že sa uvedený adresát včas oboznámi so súdnym spisom, aby si pripravil obranu, a že nie je zabezpečený ani preklad tejto písomnosti.

42 Vzhľadom na tieto úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 1 ods. 1 nariadenia č. 1393/2007 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu, akou je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá stanovuje, že súdne písomnosti určené strane, ktorá má bydlisko alebo obvyklý pobyt v inom členskom štáte, sú založené do spisu a budú sa považovať za doručené, ak si uvedená strana neurčila zástupcu na doručovanie písomností, ktorý má bydlisko v prvom členskom štáte, v ktorom prebieha súdne konanie.

O trovách

43 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Článok 1 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 z 13. novembra 2007 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych a obchodných veciach v členských štátoch („doručovanie písomností“) a o zrušení nariadenia Rady (ES) č. 1348/2000 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu, akou je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá stanovuje, že súdne písomnosti určené strane, ktorá má bydlisko alebo obvyklý pobyt v inom členskom štáte, sú založené do spisu a budú sa považovať za doručené, ak si uvedená strana neurčila zástupcu na doručovanie písomností, ktorý má bydlisko v prvom členskom štáte, v ktorom prebieha súdne konanie.

Podpisy